

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215675
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7712215675.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: XX XXX XXX, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, IČO: XX XXX XXX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 5C/177/2012-19 z 23.9.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. žalobu zamietol a vyslovil, že II. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, doručenu mu 27.9.2012, domáhala proti žalovanej a čím žalobu odôvodnila (čo tvrdila, resp. čo v nej uviedla), že majetkovú škodu vyčíslila na 1 317,29 eur ako náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o úvere a nemajetkovú ujmu vyčíslil na 263,46 eur, že žalobkyňa nárok na náhradu škody si v súlade s § 15 zák. č. 514/2003 Z. z. uplatnila písomnou žiadosťou u žalovanej, ktorá do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala dokazovanie v tomto smere odkázala na spis Ministerstva spravodlivosti SR a neho. Ďalej uviedol ako sa k návrhu vyjadrila žalovaná, že s ním nesúhlasila a žiadala ho zamietnuť a čím svoje stanovisko odôvodnila. Konštatoval, že žalobkyňa sa pojednávania konaného 23.9.2014 nezúčastnila a požiadala o jeho odročenie z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň navrhla dokazovanie, resp. jeho doplnenie, pretože zadala objednávku na vypracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku škody, za ktorú zodpovedá žalovaná. Uviedol, že návrh na odročenie pojednávania neakceptoval, pretože návrh nespĺňal náležitosti § 119 ods.2 O.s.p. a dôvody v návrhu uvádzané nepovažoval za dôležité dôvody na odročenie pojednávania, že žalobkyňa o tom, že pojednávajúci sudca nie je vylúčený z prejednávania veci má vedomosť viac ako rok, pretože o tom rozhodol nadriadený súd a návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom o výške spôsobenej škody považoval vzhľadom na dôvody uvádzané nižšie za nadbytočné. Poukázal na to, že konanie začalo 27.9.2012, preto mala žalobkyňa dostatočný časový priestor a predloženie relevantného výpočtu tvrdenej škody, ako aj iných dôkazov v konaní. Uviedol, že po vykonanom dokazovaní zistil tento skutkový stav: z pripojeného exekučného spisu 22Er 437/2012 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora J. I. Q. vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ s.r.o., Pribinova 25, Bratislava proti povinnej D. Q., nar. XX.XX.XXXX, Y. N. X. XX/XX, L. Q., pre vymoženie 370,- eur s prísl. bola doručená 24.7.2012, že exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského

súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava z 29.3.2011 sp. zn. SR 01150/11, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.4.2011, že uznesením 22Er 437/2012-12 zo 7.8.2012 žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie zamietol, že voči tomuto uzneseniu sa odvolal oprávnený a spis bol v dôsledku odvolania na Krajskom súde v Košiciach od 8.10.2012 do 18.1.2013, že uznesenie zo 7.8.2012 bolo 20.12.2012 zrušené a ďalším uznesením 22Er 437/2012-39 zo 2.5.2014 opäť žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie zamietol, že aj voči tomuto uzneseniu sa oprávnený odvolal, že pobyt povinnej nebol známy a tento sa nepodarilo zistiť 8.7.2014 bol tejto ustanovený pre toto konanie opatrovník. Citoval znenie § 3 ods.1,2 písm. a),b),c),d) § 5 ods.1,2 § 6 ods.1, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1,2, §17 ods.1,2, § 19 ods.1,2,3 zák. č. 514/2003 Z. z. a po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že návrh žalobkyne nie je dôvodný, čo odôvodnil tým, že zákon 514/2003 Z. z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a podmienky jej uplatnenia, že štát zodpovedá sa škodu, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, že nárok na náhradu škody musí oprávnená osoba uplatniť postupom upraveným v citovanom zákone. Konštatoval, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na tom základe, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, teda uplatnila si voči štátu zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a zároveň nesprávny úradný postup žalobkyňa videla vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Žalobkyňa mala pravdepodobne na myslí postup súdu, ktorého výsledkom bolo vydanie uznesenia o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Na tomto mieste poznamenal, že o nesprávny úradný postup nejde, ak výsledkom postupu orgánu štátu je vydanie rozhodnutia. Z kontextu žaloby preto vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila nárok z nesprávneho úradného postupu (nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote) a z nezákonného rozhodnutia (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia). Uviedol, že v prvom prípade je potrebné preukázať, že žalobkyňa pred podaním žaloby predbežne prerokovala svoj nárok s príslušným orgánom (v tomto prípade s Ministerstvom spravodlivosti) a že jej nároku nebolo kladne vyhovené. Druhou podmienkou je preukázanie, že dotknutý orgán štátu nevykonal úkon v zákonom stanovenej lehote a že nevykonanie úkonu bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Žalobkyňa nepreukázala splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Žalobkyňa v návrhu uviedla, že v súlade s § 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadala o predbežné prerokovanie jej nároku. Do spisu nepredložila žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnila a kedy, a dokazovanie odkázala na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaná síce nepoprela, že jej žalobkyňou bol návrh adresovaný, avšak vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a pod, preto nevidí akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať súd alebo žalovaná. Nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá žalobkyňa prístup, alebo ktorý by jej nemohol byť sprístupnený. Ak si žalobkyňa neponechala kópiu návrhu, sama sa dostala do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania. Z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania.

Ani skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote sa nezakladajú na pravde. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody na tom základe, že súd nerozhodol v 15. dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a konštatovala prieťahy súdu 94 dní. Z exekučného spisu bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 24.7.2012 a rozhodnuté bolo 7.8.2012. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Z exekučného spisu vyplýva, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok (§41 ods.2 písm. d), preto vydanie rozhodnutia nie je viazané na 15 - dňovú lehotu. Žalobkyňa nijakým spôsobom nevysvetlila ani nepreukázala, čo ju viedlo ku konštatovaniu tvrdeného prieťahu. Neuviedla, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia a teda od akého dátumu plynutie lehoty na vydanie poverenia počítala. Ako sama tvrdila v žalobe, touto informáciou nedisponovala a odkázala na exekučný spis, ktorého spisovú značku v návrhu ani neuviedla a dokazovanie v tomto smere preniesla na súd. Uviedol, že lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku začína plynúť doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu a nie začatím exekučného konania. V kontexte odôvodnenia žaloby v časti dokazovania poukázal na to, že argumentácia žalobkyne neobstojí v žiadnej rovine, pretože jej tvrdenie o nevedomosti spisovej značky, dátumu, kedy bola doručená žiadosť o udelenie poverenia súdu a iných

relevantných informácií pre konanie, je zavadzajúce. Žalobkyňa je účastníkom exekučných konaní ako oprávnený. Nič jej ako účastníkovi nebránilo získať potrebné informácie zo súdneho spisu, do ktorého má právo nahliadať. Spisová značka bola prvotne zistiteľná od súdneho exekútora, ktorému súd vydal poverenie. Aj konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je sporovým konaním a je na žalobkyni skutočnosti tvrdené v žalobe aj preukázať. Táto povinnosť zo strany žalobkyne absolútne absentuje. Dôkaznú povinnosť žalobkyňa preniesla na neho resp. na žalovanú. Uviedol, že dôvody uvádzané v žalobe sú všeobecné a bez znalosti skutkového stavu konkrétnej exekučnej veci. Poukázal na to, že pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ktorým je oneskorené vydanie poverenia, pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok, ktoré vymenoval a tvrdí, že tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, že ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať opakovane poukázal nato, žalobkyňa nepreukázala, že nárok predbežne prerokovala so žalovanou, že ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenia nezákonných rozhodnutí a z exekučného spisu, ktorý bol pripojený ku konaniu nevyplýva, že by uznesenie, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, bolo zrušené. Žalobkyňa o tom žiadne dôkazy nepredložila, dokonca to v žalobe ani netvrdila. Zo spisu vyplynulo, že žalobkyňa proti čiastočne zamietajúcemu uzneseniu nepodal opravný prostriedok. V tomto konaní posudzuje nárok žalobkyne na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku žalobkyne rozhoduje. Rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobkyňa namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli príslušným orgánom štátu zrušené ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu je návrh žalobkyne nedôvodný a v rozpore so zák. č. 514/2003 Z. z. Nárok žalobkyne na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z., preto nie je daný samotný základ nároku a z uvedeného dôvodu nezoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa požadovala. O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov, lebo úspešná žalovaná (§ 142 ods.1 O.s.p.) náhradu trov konania nežiadala a neúspešnej žalobkyni náhrada trov konania nepatrí.

V podanom odvolaní tak ako v desiatkach iných vecí, žiadala žalobkyňa zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie prejednanie.

V odvolaní namietala, že došlo k vadám podľa § 221 ods.1 O.s.p., lebo sa jej odňala možnosť konať pred súdom, je tu dôvod podľa § 221 ods.1 O.s.p. lebo rozhodoval vylúčený sudca v spojení s § 221 ods.1 písm.g/ O.s.p. a nesprávne vec právne posúdil podľa § 221 ods.1 písm.h/ O.s.p., neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§205 ods.2 písm. c) O. s. p) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§205 ods.2 písm. f) O. s. p.) a preto je treba napadnutý rozsudok zrušiť.

K dôvodom odvolania bližšie uviedla, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu postupujúc podľa §101 ods.2 O. s. p. pričom ona riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, že uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a upozornila, že jej právny názor vyslovil Krajský súd v Trnave napr. v rozhodnutí zo 17.10.2012 sp.zn. 11NcC/46/20 12-24 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Galantaa uviedla, že rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09), že koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia a poukázala na rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods. 73. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobkyne o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že nemala možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia a ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti, napr. rozsudky Nideröst-Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods. 24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18. marca 1997, ods. 33, Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 03.03.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97. Tvrdí, že ak žalovaná

nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle §114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p.. Predložila ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a to v posudku. Ak súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že žalobkyňa nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou, preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzityýmym rozsudkom.

K návrhu na prerušenie konania uviedla, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru krajských súdov (mutatis mutandis Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (lebo v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu uvedenom v § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vecne správny, odvolací súd sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje v celom rozsahu, lebo sú správne a zákonné a so skutočnosťami namietanými v odvolaní sa vyrovnal už prvostupňový súd (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p. a podľa § 156 ods.3 O.s.p. rozsudok verejne vyhlásil).

Podľa čl. 152 ods.4 Ústavy, zavedenej zákonom č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z čl. 46 ods.1 Ústavy SR vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne SR.

Podľa § 212 ods.3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod tiež nie je v predjednávanej veci daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Zákonná úprava obsiahnutá v § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Okrem toho akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní, dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch ako dokazovanie v konaní nesporovom. V sporovom konaní účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. To ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádzal z toho, že súd síce nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhané dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide tu o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhané dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti.

Súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu a z vykonaných dôkazov podľa § 153 ods.1 O.s.p. ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné.

Odvolací súd hodnotí odvolanie ako neopodstatnené, súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je presvedčivé.

Odvolací súd predovšetkým poukazuje spojené konanie 5C 131/2012, v ktorom uznesení Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3NcC/58/2012 z 19.10.2012, v ktorej sudca J.. H. Š. nebol vylúčený z predjednávania a rozhodovania spojenej veci vedenej na OS Michalovce 6C/131/2012.

Aj ďalšie námietky v odvolaní žalobkyne sú neopodstatnené. Je treba konštatovať, že súd mohol aplikovať § 101 ods.2 O.s.p. a v neprítomnosti žalobcu rozhodnúť vo veci. Je len samozrejmé, že nemohol súd prvého stupňa akceptovať s poukazom na § 6 O.s.p. návrh na zrušenie nariadenia pojednávania, ktorý podal žalobca, ale rozhodol vo veci samej. K jednotlivým dôvodom zamietnutia žaloby na náhradu škody z tvrdeného nezákonného rozhodnutia, s ktorými dôvodmi sa výstižne a presvedčivo vypořiadal súd prvého stupňa je potrebné zvýrazniť, že pri náhrade škody na základe zákona č. 514/2003 Z.z. je treba splniť niekoľko podmienok a to:

1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne,

2/ vydanie nezákonného rozhodnutia, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, ako aj ďalšiu podmienku s tým, že ak chýba čo i len podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. O.i. je potrebné predložiť a preukázať žalobcom aj zrušenie nezákonných rozhodnutí, z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku tomuto konaniu nevyplýva, že by pred súdom prvého stupňa, aby tieto uznesenia, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, boli zrušené, žalobca o tomto súdu žiadne dôkazy nepredložil a o.i. to v žalobe ani netvrdil. Nesprávnosť rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, nie je vyčerpávajúco odôvodnená, avšak podľa súdu prvého stupňa a aj odvolací súd súhlasí s takýmto názorom, predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nevyhodnotil ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam a ani pritom nemá povinnosť vyhodnocovať takúto správnosť, avšak súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobcu výlučne na náhradu škody podľa zák.

č. 514/2003 Z.z. a iba podľa týchto zákonných podmienok tohto citovaného zákona o nároku žalobcu potom môže rozhodnúť (zák. č. 514/2003 Z.z.).

Odvolačný súd o.i. má vedomosť aj o tom, že ústavný súd pre nedostatok právomoci nielenže neprijal ústavné sťažnosti Pohotovosti, s.r.o., ale rozhodol o nich tak, že nemá právomoc rozhodovať o návrhu na prerušenie konania (ÚS SR odmietol sťažnosti žalobcu, napr. I.ÚS 293/2013, I. ÚS 311/2013, III. ÚS 351/2013, pozri aj uznesenie NS SR 7Cdo 3/2013, 7CoE/90/2013, keď všeobecný súd správne interpretoval právne predpisy v exekučnom konaní).

Aj najvyšší súd vo svojom uznesení sp.zn. 3Cdo 102/2013 z 11.3.2013 v konaní o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy ohľadne tých istých účastníkov rozhodol tak, že dovolanie odmietol a tým rozhodol o otázke povinnosti súdu prvého stupňa vyrubiť súdny poplatok za námietku zaujatosti a keďže všetky rozhodnutia sú právoplatné tak najvyššieho súdu ako aj ústavného, a preto odvolacie dôvody sú nepodstatné. Aj napokon Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 9/2014 riešil porušenie ústavy s tým, že v rozhodnutí z 22.1.2014 správne poukázal na povinnosti spoločnosti s.r.o., ktorá sa sťažovala a žalobca v riešenej veci práve namietal porušenie práv všeobecných súdov voči právnickej osobe.

Výčitky žalobkyne nie sú opodstatnené, keď výslovne žalobkyňa v námietkach opakuje stále, že sa jej podarilo získať časť jednej exekučnej veci a že dôkazmi nedisponuje a že vylúčení sudcovia rozhodovali a pod., lebo nemožno sa vracieť späť k už právoplatným rozhodnutiam o námietkach a to aj z pohľadu podaných návrhov žalobcom a ustálenej súdnej praxe tak Najvyššieho súdu ako aj Ústavného súdu SR (dôkazná povinnosť je na strane žalobcu podľa § 79, § 120 O.s.p. Podobne pozri aj exekučnú vec Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo 234/2012 z 11.9.2013). Argumenty žalobkyne v odvolaní nevyvrátili skutočnosť, že nepreukázal v tomto konaní podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu).

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p.

Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., lebo žalobkyňa bola neúspešná a žalovanej nevznikli trovy.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.